

Fesztiválok

idejét éljük ilyenkor ősszel, nemcsak Budafokon, hanem Budapest környékén is, és szerte az országban. Gasztronómia, borkultúra, kulináris élvezetek; ilyen és hasonló kifejezések röpködnek az éterben. Megnyugtató, kellemes dolgok ezek, azt jelentik, hogy minden rendben van. Igaz, hogy a hírek egy része egészen másról szól: népvándorlásról, migrációról, lehetetlen körülményekről, becsapott és feltartóztatatlan emberek százezreiről éppen a borfesztiválok közelében is.

Mintha szétesőben volna egy megnyugtatónak gondolt világ, Ady tette ismertté ezt az életérzést: „Minden egész eltörött, minden láng csak részekben lobban”. Ő már világosan látta, hogy a XX. sz. örült rohanásában nagyobb a baj, mint valaha. „Fut velem egy rossz szekér”, folytatja a költő. Vajon ezt a rossz szekeret nem Európának hívják-e? Mércét és értékét vesztő világnak tűnik. Hogy korszakos váltások tanúi vagyunk a borospohár és a lángos mellett, az bizonyos. De, mit tehetünk mi „kisemberek”? Kik vagyunk mi, hogy a nagyok dolgába bele szóljunk? Valószínű fel kell készülni arra, hogy a lángos felét oda kell adni. Jó pohár bort a moszlimok nem isznak, nekik tiszta vizük sincs, amivel mi a hordóinkat kimossuk. Egyelőre a jólét mesés álmai Németországhoz és Skandináviához kötődnek, de nem sokáig.

Vajon meddig bírja Európa. Addig, ameddig az alapjai szilárdak. De nem éppen az alapokat kezdték kibontani akkor, amikor a keresztyén múltat nem tekintik az EU meghatározó hagyományának. Mit jelent ez? Egy hallatlan felgyorsuló identitásvesztést, olyan széthullást, ami csak Bábelhez hasonlítható: egyáltalán nem értjük egymást. Miért? Mert nincsen egység a közös minimumból, amiből senki nem enged: azaz, immár szinte teljesen hiányoznak az alapok. Nem kétnapos folyamatról van szó, Ady már látta a végét száz évvel ezelőtt.

Hogyan gondolkodjunk mi, akik Ábrahámként látjuk az alapokkal bíró várost? (A zsidókhöz írt levél 11. rész 9. vers) Korszakváltásban született a 11. sz. szerzőjének kérdése is: „Mikor a fundamentumok is elrontattak, mit cselekedett az igaz?” (11. Zsoltár 3.vers) Nem volt közös mérce, nem volt egységes látás. A régi törzsi, családiasnak mondható államforma szétesett, a kisember elszegényedett, a régi értékek nem érvényesültek a döntésekben. Az egyes ember magára maradt. Mit cselekedjen az igaz? Kevés segítséget kapva embert próbáló idők jönnek. Nem hivatkozhatunk egy általános keresztyén-polgári etikai kódexre. Erkölcsi alannyá kell válni és cselekedni krisztusi módon akkor is, ha a fundamentumok elrontattak. Akkor is, ha esetleg kilógunk a sorból. A kenyérlángos és a jó bor igencsak szükséges, hogy ebben erősítsen mindnyájunkat.

Nagy Péter

Az „Őszegyűjtés Éve” nyáron (gondnoki beszámoló)

V. Mózes 30, 2,3

„és ha megtérsz Istenedhez, az Úrhoz, és fiaiddal együtt teljes szívedből és teljes lelkedből hallgatsz a szavára, egészen úgy, ahogyan ma megparancsolom neked, akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr, megkönyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nemzet közül, amelyek közé szétszélesztett téged Istened, az Úr.”

A legutolsó hírlevelünk óta eltelt közel öt hónapban gyakran eszembe jutottak a fenti ígére emlékeztető gondolatok. A megtérésre hívás az egész közösségnek szól. Ha közösségben gondolkodunk, akkor van esélyünk arra, hogy túl tudjunk lépni egyéni (sokszor vélt) sérelmeinken. Ez egyben sokat segít személyes kapcsolatunkban is Istennel. Megláthatjuk az Ő nagyságát, azt a sok jót, amivel elhalmoz. Így helyére kerülnek amúgy nagyok tűnő veszteségeink és fájdalmaink is, oda tudjuk azokat helyezni a kereszt alá és bízhatunk mennyei Atyánk kegyelmében. Családtagként, budafoki gyülekezeti tagként, intézményeink munkatársaként, magyarként és református keresztyénként is.

A húsvéti Hírlevél megjelenése óta sok víz lefolyt a Dunán és sok élményben volt része gyülekezetünknek is.

Kárpátaljai testvéreink javára odaadón adakoztunk. 532 ezer Ft gyülekezeti és kb. 500 kg iskolai adományt juttattunk el a fancsikai óvoda javára. Pénztárosunknál természetesen bármikor lehet erre a célra továbbra is befizetni, mert a krízishelyzet ma is fennáll.

Április 19-én az istentiszteleten volt az óvoda munkatársainak fogadalomtétele, majd este 18 órakor Borsányi Márton koncertje.

Május 9-én tartottuk a körzetek találkozóját. Fraskóné Hatos Katalin presbiter testvérünk várja azok jelentkezését, akik vállalják legalább néhány közelben lakó gyülekezeti taggal a rendszeres (min. egy-két havonkénti) kapcsolattartást.

A hónap utolsó vasárnapjain 17 órakor tartott ajtónyitó istentiszteletekre Csűrös András iskolalelkész vezetésével, iskolai osztályok közreműködésével került sor. Legközelebb szeptember 27-én lesz ilyen alkalom.

Iskolánkban június 4-én tartottuk a trianoni megemlékezést. Június 20-án pedig színvonalas műsor keretében búcsúztattuk a nyolcadikosokat. Idén több mint 110-en jelentkeztek a három induló osztályba. A felvett elsősöket és családjukat augusztus 26-28-án a templomkertben látta vendégül gyülekezetünk.

Július 6-19. között két turnusban mintegy 140 gyermek vett részt hittan táborban. Köszönjük a szervezők és a szolgálók odaadását. Különös odaszánást fejez ki az, hogy a munkatársak közül többen is közreműködtek a július 20-24. között tartott napközis táborban is.

Cserkészeink a Bakonyban ütöttek tábor július 6-16. között. 18-án pedig ketten is elutaztak Japánba, a cserkész világtalálkozóra. Várjuk tőlük is a beszámolót.

Az ifjak és az idősebbek közül is többen elutaztak a tatai Csillagpont református ifjúsági találkozóra, amit július 21-26. között rendeztek

Óvodánkba is sokan jelentkeztek. Az új kiscsoportok szülői tájékoztatója augusztus 25-én és 27-én volt. A nagycsoportosok kibocsátó istentiszteletén a teli templomban június 6-án Csűrös András iskolalelkész szolgálatával vettünk részt. Az óvodai mellékletben közölt részletes tájékoztatás szerint augusztus 3-ától óvodánk új vezetője Kiss Sára, helyettese Vágvölgyi Erzsébet. Szolgálatukra Isten áldását kérem. A presbitérium nevében is külön

köszönöm az átmeneti időszakban Bencze Péter iskolaigazgató, Szilágyiné Kokavecz Ildikó és Duráczkyné Csikós Andrea vezető helyettesek munkáját.

Az idei Összegyűjtés Évében, 25 éves testvérgyülekezeti kapcsolatunk keretében május 29. – június 1. között Mezőpanitra látogattunk egy teli busszal. Erről részletes beszámolót is olvashatnak. A panitiakat október 16-18. között szeretnénk Berekfürdőn vendégül látni. Jelentkezni Szalontay Károly presbiter testvérünknel lehet, még mielőtt elfogynak a helyek.

Augusztus 1-én Balla Csaba és Dávid András szervezésében 35-en vettünk részt egy felejthetetlen vízi túrán. Remélem, hogy folytatása következik....

Augusztus 3-7. között a révfülöpi evangélikus konferencia központot töltötte csurig többgenerációs családi táborunk közössége több mint 90 résztvevővel. A nagy melegben jól esett a lelki és a balatoni fürdőzés. Csoda, hogy az egy hét alatt egyetlen veszekedésnek sem voltam tanúja. Remélem, hogy ez az egész évben így lesz. A szervezés idén is Papp Tamás presbiter testvérünk vezetésével zajlott. Példamutató volt, hogy három lelkész házaspár is megjelent néhány hónapos kisbabával. Már elő lehet jegyezni a 2016. július 18-23-i hetet a naptárban, mert le is foglaltuk ugyanezt a helyszínt a jövő évi táborra.

Iskolánkban augusztus 30-án vasárnap 17 órakor volt a tanévnyitó. Az elsősök befogadó istentisztelete pedig szeptember 6-án lesz a templomban, amikor a Szőlőskert sátorban párhuzamosan másik istentisztelet is lesz.

Várjuk a Budafoki Pezsgő és Borfesztivál keretében szervezett *Szőlőskert Gyermeksátor* programjaira (felépítés, bontás, kreatív programok, vízfordás, őrzés, stb.) segítők jelentkezését nálam vagy Szalontay Károly presbiternél szeptember 5-6-ára.

Az új óvodások befogadó istentiszteletére szeptember 20-án kerül sor. Azzal este templomunkban 18 órakor Borsányi Márton ad koncertet.

Október 3-án *templomtakarítás partit*, a következő héten (október 10-én) pedig gyülekezeti sportnapot, *Demjén-kupát* szervezünk.

A *zsoltáros istentisztelet* (vespera) rendszerint úrvacsorai előkészítőként is szolgál. A következő alkalom október 3-án lesz. Köszönjük Papp Anette és csapata szolgálatát. Kérem a testvéreket, hogy éljenek ezzel a lehetőséggel.

A nyári viharok templomunk tetőzetét is megtépázták, ami beázásokkal járt. A templomkertben számos fa kidőlt, ill. megsérült. Köszönöm a javítást, a favágást és szállítást végzők odaszánását. A kerítés javítása és a templombelső festésének kisebb javítása még hátravan.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az **egyházfenntartási járulék** (nem adó!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket.

Továbbra is várjuk a testvérek adományait arra a célra, hogy *a templom külső megújítása* és rendbetétele folytatódhasson. Egyházmegyénk és az önkormányzat támogatásával a **parókia felújításában** előreléptünk (belső tetőtéri hőszigetelés és teljes belső festés). Továbbra is kérjük, hogy ki-ki lehetőségeihez mérten, havi rendszerességgel vállalja az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot.

Hívom a testvéreket az *intézményeinkért tartott imaközösségre* továbbra is. (Ennek időpontja minden hónap harmadik vasárnapján istentisztelet előtt fél tízkor a toronyszobában.)

Nagyon sok szolgálati lehetőségünk és alkalmunk van. Ebben időnként tévedünk, hibázunk, természetesen én is. Ezúton is kérem azok bocsánatát, akiket akaratomon kívül megbántottam. Kérem, jelezzék először nekem személyesen, ha ilyen érzésük van. Az vigasztal, hogy életünk hálójának őrzője és végső értékelője jóindulattal van mindannyiunk iránt:

Máté 13, 47

„Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett háléhoz is, amely mindenféle halat összegyűjt.”

Budafok, 2015. szeptember 3.

Áldás! Békesség!

Németh Géza gondnok

25 éves a testvérgyülekezeti kapcsolatunk!

Mostanában egyre többet találkozunk a közösségformálás kifejezéssel. Amikor kezdem szervezni a jubileumi találkozást a mezőpanitiakkal, én is fontosnak tartottam ezt a fogalmat. Próbáltam úgy alakítani a programot, hogy az segítsen a csoporton belül egymás megismerésében és összekovácsoljon bennünket. Megvalósulhasson a fő cél, a budafoki és mezőpaniti gyülekezetek egy közösséggé való formálása. Mit eredményezett ez a kirándulás? A résztvevők közül talán valaki már tudja, többen talán csak sejtjük. Remélem, hogy az utazás választ adott a felmerülő kérdésekre. Ezért szeretném a testvérekkel megosztani az élményeimet és döntse el mindenki maga, hogy a testvéreink célt értek-e.

Az utazás

Már a végleges utazói névsor kialakulásakor szembesülnöm kellett lelkészünk, Nagy Péter betegség miatti hiányával. Pótolhatatlannak tűnt a személye. Úgy döntöttünk, hogy sok imával magunk között tudjuk az út folyamán. Ezt meg is valósítottuk. Örömteli volt viszont a társaság összetétele. Minden korosztály megtalálható volt. Voltak idősek, fiatalok, gyerekek, unokák, családok, házaspárok és néhányan egyedül képviselték a családjukat. Külön öröm volt, hogy Barberné Elvira is vállalta az utazást. A tervezett időben május 29-én reggel 6 órakor Nagy Péter áldása után autóbuszunk elindult Erdély felé.

Jó hangulatú és kellemes utazás után érkeztünk Bánffyhunyadra, ahol megtekintettük a helység református templomát. Kalotaszeg méretre legnagyobb temploma a völgyből kiemelkedő piactéren áll. Sajátságos, bástyaszerű, zömök tornya, alacsony templomhajója és magasra emelkedő szentélye festői képet nyújt. A helyi gyülekezet kántora volt az idegenvezetőnk, aki a templom történetét ismertetve elmondta, hogy sok emlék alátámasztja a templom 13. századi eredetét. 1561-ben unitáriussá vált, majd az idők során a buzgó református Bánffyok révén végleg reformátussá. Megszóltatta a gyönyörű hangú orgonát és a 90. zsoltár után a Himnuszt is elénekeltük. Meghatódva és elérzékenyülve búcsúztunk és indultunk tovább Kolozsvárra. A város határához érkeve hosszas érdeklődés és Aszódi Délia vezette tárgyalás után kiderült, hogy az autóbuszunk csak előzetesen megvásárolt engedéllyel hajthatott volna be a belvárosba, amit a kései időpont miatt a helyszínen már nem tudtunk beszerezni. Így csak a ki és beszállás idejére korlátozódott a városban a busz használatunk. Sajnos a huzavona miatt a Házsongárdi temetőbe tervezett sétánk elmaradt, de Tusnádi István teológus idegenvezetésével a

város sok nevezetességét megismerhettük. A főtéren a Szent Mihály plébániát, a Mátyás Király szobor csoportot, a teret körülvevő számos gyönyörű palotát. Kissé távolabb Mátyás király szülőházát, a Nemzeti Színházat, majd elmentünk a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet épületéhez, ahol frissítő teával és süteménnyel fogadtak minket. A folytatásban a híres Farkas utca felé vettük az irányt és többek között megtekintettük a Kolozsvári református kollégium épületét. A csoportos séta itt ért véget és indultunk Válaszútra ahol az éjszakai szállásunk volt. A Kallós Zoltán Alapítvány kollégiumában elfoglaltuk szobáinkat, elfogyasztottuk finom vacsoránkat, majd kötetlen beszélgetéssel zártuk a napot. Előkerültek az otthonról hozott finomságok, mindenki mesélt és a nap élményeit sorolta. Nagy hangzavar és kavargás alakult ki, mégis itt kezdődött a csoport igazi összekovácsolódása. Másnap a reggelinél találkoztunk a 90. évében járó és Istennek hála jó egészségnek örvendő Zoli bácsival. Topolánszky Ákos által tartott áhitat után megismerkedtünk az 1992-ben létrehozott alapítvány oktatási és közművelődési tevékenységével, majd tárlatvezetéssel megtekintettük a Népművészeti Központ gyönyörű néprajzi gyűjteményét. Nagy élmény volt a kiállítást végignézni és ezt az érzést fokozta a kijáratnál ülő Zoli bácsi, aki fáradhatatlanul dedikálta az általunk vásárolt kiadványokat. Eljött a búcsú ideje, még egy csoportkép a Múzeum előtt, és az autóbuszunk elindult a Mezőség felé. Szinte mindenki megfogadta, hogy Válaszútra még vissza fog térni. A buszból gyönyörködtünk a kivételesen szép tájban és érződött, hogy mindenki Erdély különleges hatása alá került. Az utazásunkat változatossá tette Ábrahám Edit ötlete, miszerint amikor Mezőpanitra érkezünk dallal köszöntjük vendéglátóinkat. Elkezdődött a gyakorlás, ami igazán jó hangulatot adott az utazáshoz. Éneklés közben szinte észre sem vettük, hogy Pusztakamarásra értünk. Itt megtekintettük Sütő András szülőházát egy rövid sétával összekötve. Visszatérve a buszra folytatódott a gyakorlás, mindenki nagy kedveléssel énekelt, és érződött, hogy belül már nagyon várjuk a találkozást paniti testvéreinkkel. Végre feltűnt a református templom tornya és eljött a várva várt pillanat. Előadtuk üdvözlő énekünket, majd boldog ölelés mellett éltük át elérzékenyülve vendéglátóinkkal való újratalálkozás meghatározó élményét. Az érzéseket leírni szinte lehetetlen, de mindenki elhiheti, hogy felemelő és szeretetteljes volt. Ezt bizonyítja a tény, hogy a visszaemlékezés hatására libabőrös lettem írás közben. És ez még csak a találkozás pillanata. Gyors ebéd után a program fakultatívvá vált, volt, aki a vendéglátójánál maradt egy meghitt beszélgetésre, de a vállalkozó szellemű többség elindult egy Marosvásárhelyi sétára. Itt újabb felejthetetlen élményben volt részünk. Balázs Árpád tanár úr kalauzolt minket a városban, aki a paniti iskola nyugdíjas tanára és évtizedeken át tanította, nevelte a falu nemzedékeit. Nagy tudásával és tapasztalatával olyan összefogó képet adott nekünk a múlttól és jelenről, az építészetéről, a kultúráról, a közéletéről, a magyarságról, amely az egyik pillanatban elkeserített a másikon lelkesített

és összefogásra serkentett. Köszönjük tanár úr, igazán nagy élmény volt. Visszatérve Mezőpanitra éjszakába nyúlóan élveztük a családok vendégszeretetét. Elmélyültek a régi és szövődtek az új barátságok. Vasárnap reggel Kirner Attilával hatalmasat sétáltunk a faluban és minden ház lakóival köszöntöttük egymást. „Áldás, békesség!” Az istentisztelet kezdetéhez képest korán érkezünk a templomhoz, így a harangszó invitálójára Attilával szó szerint felmászunk a toronyba. Megmondom őszintén én aggódva és erősen kapaszkodva lépegettem felfelé a rozoga és recsegő lépcsőfokokon. Felérve minden viszontagságot feledtetett a kilátás és a harang közeli hangja. Az Istentiszteleten Szentpályi-Juhász Imre prédikált. Köszönjük a szolgálatát, mert ő is nagyban segítette az összetartozás érzésének erősödését. Jó volt látni, ahogy budafokiak és panitiek elvegyülve egymás mellett imádkoztunk. A templomkertben még hosszan beszélgettünk, szorongattuk egymás kezét a találkozás örömeiben. Persze a közös fotózás sem maradhatott el. A csodásan finom ebéd után ki kellett használni az időt a beszélgetésekre, mert már csak pár óra és indulunk vissza Budafokra. Szinte elrepültek a percek és már örömkönyvek között búcsúzkodtunk és biztattuk egymást a közeli viszontlátás reményével. Elindult az autóbuszunk és a társaság egy méhkaszhoz kezdett hasonlítani. Mindenki kereste a lehetőséget, hogy minél több társával tudja megosztani a saját élményeit. Hosszú az út hazáig, így volt időnk kiértékelni az utazást és a jubileumi találkozást. Nagy öröm volt nekem, hogy mindenki szeretetről, összetartozásról és pozitív élményekről mesélt. Az idő múlásával kicsit fáradni kezdett a társaság, halkultak a beszélgetések és többen elszundítottak. Az indulástól számított 10 óra utazás után június 1-én hajnali 2 órakor isten segédelmével szerencsésen megérkeztünk.

Így telt a jubileumi testvérgyülekezeti találkozó, amelynek folytatása következik. 2015. október 26-án, pénteken Berekfürdőn a Megbékélés házában találkozást szerveztünk a budafoki és a mezőpaniti gyülekezet tagjainak. A közös együttlét 28-án fejeződik be Debrecenben Nagytemplomi istentisztelettel és városnézéssel. A gazdag programról és a részvétel feltételeiről nálam érdeklődjenek.

Szalontay Károly

Lassan megtelik a busz, indulunk Mezőpanitra. Egy éve találkoztunk a Deák családdal. Csongort és Brigit követem a Facebook-on, mert mi már nem a postára szaladunk, ha levelezni szeretnénk. Szüleikkel, Jolánnal és Leventével nem beszéltem mióta hazajöttünk tőlük a télen.

Jolán egy óvodában dolgozik dadusként, szeret a gyerekek körül tevékenykedni. Igazi tyúkanyó. Ha náluk vagyunk lesi minden kívánságunkat. A finom ételek a sok apró figyelmesség, gondoskodás megható. Levente cipész. Minden munkanap viszi a gyerekeket a „városba”, Brigit, aki 15 éves ifjú hölgy és Marosvásárhelyre jár az iskolába. Ő is a városban dolgozik, de sokszor betoppan valaki miután hazaért egy-egy javítandó cipővel. Az ajtajuk nyitva áll mindenki előtt. Csongor is édesapjával tart reggelente Marosvásárhelyre. Hobbija is van, díszgalambokat tart, nagyon szereti az állatokat, gyönyörű a kutyája is, de tart halakat és papagájt is.

Mikor begördül a buszunk Mezőpaniton a templom elé, izgatottan keressük egymást. Amíg énekelünk, próbálom visszatartani az öröm könnyeit. Boldogan ölelgetjük egymást Jolánnal és Leventével. Bemutatjuk Kirner Attilát, Ő is velünk tart a házukhoz, hiszen ők látják vendégül. Milyen jó újra együtt lenni. Ott folyik a beszélgetés ahol a múltkor abba hagytuk. Nem kell feszengeni, udvariaskodni, csak mesélünk egymásnak. Érzem, otthon vagyunk! A terített asztalnál hajnalig kvaterkázunk.

Elröpült ez a pár nap és máris vasárnap van, a templomban telnek a padosrok, először az asszonyok oldalán, majd érkeznek a férfiak, valamint a presbiterek és a lelkészek. Még őrzik ezt a hagyományt is, az asszonyok és a férfiak külön ülnek a templomban.

Összegyűlünk, összegyűjtés, összetartozás, keringenek a gondolatok a fejekben. Összetartozás napja lesz, június 4-én. Meghúzzák a harangokat értünk, itthon is és otthon is.

Hamar elszalad az idő, amit együtt tölthetünk, vasárnap ebéd után újra a busz mellett állunk. Még egy közös fotó és már fentről integetünk. Ősszel újra találkozunk Berekfürdőn!

Június 8-án az úrvacsorai közösségben a Deák Levente által felajánlott bort kapták a hívek, így újra együtt voltunk mezőpaniti gyülekezettel.

Szalontai Zsuzsa

Révfülöpi nyár

Az idei évben a Balaton csábító közelségében rendezte családos nyári táborát a gyülekezet. Az alkalom vonzerejét növelte, hogy a nagykőrösi református tanítóképző hallgatói segítő résztvevőkként támogatták a programot. Korosztályokra bontva sokszínű foglalkozásokat szerveztek a népes gyerekseregnek, máskor egyszerűen velük voltak, velük játszottak, így mindenki megsejthette, milyen tartalmas lelki, szellemi – s a Balaton jóvoltából – jótékony fizikai hatásokat tartogató rétegzettségben épült fel a tábor tematikája.

Talán az istentiszteletek liturgiájának szerkezete járhatott a szervezők fejében, mikor a tábor tartalmi kialakításán gondolkoztak, ugyanis ennek mintázata tükröződött a programokban, melyek a hitélet különböző régióit kapcsolták szerves egésszé. Az áhítatok a vallásos elmélyülés alapjait adták, teológiai tanulmányokkal is lehetett szembesülni, a programok keretein belül pedig számtalan imádságos alkalom is közel hozta a szellemi és lelki elmélyülés két fontos témáját, melyek a gyülekezeti élet, a tékozlás és a kincs gyűjtése köré szerveződtek. Az elmélyüléseket kiegészítette az esztétikai dimenzió, leginkább az éneklés, szép és avatott gitárzenével kísérve. Mindemellett a hét a legteljesebb értelemben volt közösségi alkalom, hisz amellet, hogy a családosok gyerekeik megnyugtató közelségét érzékelhették, a többiek részéről mérhetetlen, vagyis felbecsülhetetlen kincset rejtő türelmet tapasztalhattak.

A reggeli áhítatok öt előadó vezetésével az összegyűjtött közösség erőforrásai köré szerveződtek, míg a koraestiek a jó és a rossz, a tökéletes és tökéletlen együttes földi jelenlététől a kincs gyűjtésének hiábavalóságához érkeztek. Három előadó érkezett a táborba: gyakorlati tapasztalatairól számolt be Hajdú Zoltán Levente, aki szőládi gyülekezetét rövid idő alatt egy fogyó, csökkenő, kihaló állapotból támasztotta fel, hogy mára tevékeny és sokszínű, hiteles sikertörténetet tudhat a rábízott református közösségnek. Békési Sándor szétszóratásról, jövevénységről, a szenvedés egyházi életben hiányzó szerepéről, a kor előre haladtával beteljesedő emberi életről beszélt, míg Visky András az egyházi együttlétekről, a keresztény életben megtapasztalható kommunáról, annak lehetőségeiről, és az egyházi közbeszéd hitelességének forrásairól szólt. Az előadások után ki-ki választhatott a számára leginkább hívogató alkalmak közül: megbeszélni szeretné a hallottakat, a reggeli áhítatról kíván még gondolatokat cserélni, vagy imaalkalmat keres, melyben a felmerülő gondolatokat lelkileg elmélyítheti magában.

A délután a pihenés és a Balaton vonzáskörében zajlott, hogy mindebből felfrissülve áhítattal és esztétikai tapasztalatokkal gazdagodva térhessünk nyugovóra: filmvetítés, képekhez fűzött meditatív gondolatok, versfelolvasások, zenei együttessel kísért néptánc szerepeltek a programkínálatban. Mindezeket pedig kiegészítette, lazította és áthatotta Beke Bea gitárral kísért énekvezetése, melynek következményeként mindenki nagy öröme péntek délutánra megalakult gyülekezeti együttese – hogy ez tisztavirág életű lesz vagy sem, még nem derült ki, mindenestre feltöltötte a következő napi Istentisztelet egyházi énekeket előadó hangját.

Most, néhány hét távlatából mégis két, egymáshoz kapcsolódó gondolat maradt meg bennem a legvilágosabban. Ezek eredője egyrészt a Salföldön élő Somogyi Győző festőművész és Hajdú Zoltán Levente elbeszélései, melyek kimozdítják a fogyó gyülekezetről, elnéptelenedő falvak kilátástalanságáról való elképzeléseinket. Szilárd lelki alapokon ugyanis szép lelki építményeket lehet támasztani, és a megélhetés, továbbélés elemi feltételei ugyanúgy hozzáadódnak – annak tevékeny előmozdítása által, sok-sok elkötelezett munkával és együttgondolkodással –, mint az ebből fakadó beteljesülő életről fogalmazódó elképzelések, melyeket már Békési Sándor említett, vagyis az életnek nem feltétlen kell a kiüresedés, az elvesztés, a hiányállapotok felé haladnia – még ha ez természetes része is -, sokkal inkább a beteljesedés felé. Ezt az önellentmondásnak tűnő, mégis egyszerű tapasztalatot kapcsolja össze Pilinszky János is, a hangsúlyt a *puszta* gazdagságról a belső figyelemre helyezve a következőképp: „Mert a puszta gazdagságra való törekvés, a gyűjtés, a habzsolás láza valamiféle mennyiségi élménnyé változtatja az életet. A lemondás viszont erkölcsi, minőségi élménnyé változtatja a világot, szellemünkkel, lelkünkkel és szeretetünkkel megragadhatóvá, birtokolhatóvá.”

Szalagyi Csilla

A Szilágyi család tábori élményei

Négyen vagyunk: Tibor, Viktória és a gyerekek Enikő és Zsófia.

Az idei évben először jutott el a családnak a gyülekezet táborába. Két kis gyermekünkkel idáig nem mertünk nekivágni a nagy kalandnak, bár régóta hívogattak bennünket. A környezet gyönyörű, megnyugtató, a gyerekeink számára is gazdag élményeket nyújtott. A szállás szépen felújított, gyerekekkel is kényelmes volt.

Számomra sokat jelentett a minden reggeli áhítat, amely meghatározta a nap hangulatát. A délelőtti előadások érdekesek, elgondolkodtatóak voltak, még egy hét elteltével is vissza-vissza kalandozunk a témákhoz. Férjemmel este sikerült átbeszélünk őket, így sok mindent újragondolhattunk. Nagy élmény volt, hogy este Fekete Ágnes gondolataival térhettünk a szobánkba. A témákat a késő esti programok is megerősítették képekkel, versekkel. A táncházat az egész család élvezte, a gyermekeink is élvezettel ropták, a mai napig igyekeznek eljátszani itthon, bár kisebbik lányunk még csak másfél éves! A délutáni balatoni fürdözések mindegyikünk számára nagyon jól estek! Hálás szívvel gondolunk a fiatal hallgatókra, akik a gyermekeink lelki épülését biztosították!

Sok olyan embert ismerhettünk meg közelebbről, akivel ugyan vasárnaponként találkozunk, de beszélgetni, gondolatot cserélni itt volt időnk és lehetőségünk.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a sok szervezést és az érdekes programokat!

Szilágyiné Csipak Viktória

Mint egy nagy család

2015. augusztus 3-8. között rendezték meg az *Összegyűjtés éve* címmel gyülekezetünk családi hetét Révfülöpön.

Ennyit tudtam, meg hogy iszonyú hőségre számíthatunk a hetekben. Éppen váratlanul haza érkeztem három év vidéken élés után, és szüleim feltették a kérdést, lenn-e kedvem velük tartani. Először nem tudtam a választ, majd gondoltam, legalább kicsit pihenhetek.

Délután két óra körül érkeztek meg a családok, és összegyűltünk az evangélikus központ (ahol a szálláshely volt) konferenciatermében, hogy meghallgassuk a programtervet, és hogy köszönthessük egymást. Hihetetlen élmény volt számomra; az egész gyerekkorom megelevenedett. Sok emlék jött elő kiskorom hittantáboraiából, játékok, imádságok, nevetések, sírások, régi és új arcok, ifi alkalmak, vasárnapi istentiszteletek, óvónői emlékeim, esküvőm a templomban, barátságok, és rengeteg rácsodálkozás. Hogy minden akkori kisbaba iskolás, minden kisgyerek szinte már felnőtt, minden fiatal pár már házas, a házásoknak pedig gyermekeik vannak, kapcsolatok születtek és hullottak szét, ráncok és ősz hajszálak gyarapodtak, és mégis minden ugyanaz. Ugyanaz, mert az évek múlása mégsem feledtette mindezeket. Ölelve jöttek felém, mintha egy hete mentem volna el.

Három éve nem kapcsolódtam egyetlen gyülekezethez sem, és ennek minden szempontból megéltém hiányát és káros hatását. *Ősszegyűjtés éve*, erről beszélt minden esti áhitaton Fekete Ágnes lelkész, hogy Isten nem válogat, de mi emberek igen. Ragaszkodunk földi javainkhoz, értékesnek mondott tárgyainkhoz, amit meg feleslegesnek gondolunk, azt kidobjuk. Mi feleslegesek vagyunk? Sok szempontból és sokszor érezhetjük magunkat annak, de mi lenne, ha Isten nem tartana ránk igényt? A legnagyobb bajok közepette sokszor mi is kidobnánk saját magunkat. Azt érezzük, hogy senki számára nem tudunk igazán értékesek lenni. De mindig van Valaki, aki nem így látja, aki azok után nyúl, akik kiesnének a közösből, hogy megmutassa számukra, hogy „*amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az Őt féltők iránt.*”

Minden délután szabad programok keretében nyílt alkalmunk strandolni, beszélgetni, a családdal lenni, és a babák kézzel a kézre jártak. Olyanok voltunk, mint egy nagy család. Elfogadók és befogadók, olyanok, akik érzékenyek a másik lelki állapotára, akik tudják mikor, mit mondjanak. Az első estén ismerkedős játékot szervezett Andrea. Feladatnak kaptuk, hogy lelki szemeink előtt képzeljük el a budafoki templomot, és tárgyakként személyesítsük meg magunkat benne. Megelevenedett egy performansz, mindenki elhelyezkedett a térben és felvette azt a testhelyzetet, aminek, vagy akinek képzelte magát, majd körülnéztünk. Megdöbbenő látvány volt, mert abban a teremben tényleg létrejött a mi templomunk belülről. Megvolt az Úr asztala, amin virág is volt terítővel (Annuska személyében), ott álltak az erős oszlopok, a zászlótartó rúd, a padok, a persely, az énekes könyv és számtalan dolog. Mi magunk voltunk Isten temploma. Hisz mi alkotjuk a közösséget, a gyülekezetet.

Kedden Hajdú Zoltán Levente lelkész tartott előadás-beszélgetést a vidéki gyülekezetek építéséről, bejárhattuk vele azt a nehéz, de mindig hittel, örömmel teli utat, amit véghezvitt, ahogy egy elhalóban lévő, csöppnyi, falusi gyülekezetet újjáélesztett. Este pedig az *Ádám almái, avagy a hit ereje* című filmet nézhettük meg, ami a legmélyebb elköteleződésről és a hit mindent elsöprő erejéről tett tanúbizonyságot. Másnap Békési Sándor beszélt az egyház alakulásáról, a szétszórásról és jövevénység kérdéséről. Este pedig egy igen különös élményben lehetett részünk a képmeditáció során, amikor az előadó három festményt vetített a falra egymás után, és azokról külön-külön hosszasan elmélkedett, amivel nem csak irodalmi, vizuális, hanem lelki, hitéleti feltöltődést, meditációt adott számunkra. Csütörtökön Somogyi Győző festőművész otthonába látogattunk el Salföldre, aki többek között megfestette a magyar hősök teljes arcképcsarnokát. Eközben a gyerekek állatsimogatóba mehettek, pónin lovagolhattak és lovas kocsin utazhattak. Este pedig Sárka és István az általuk hívott, világszínvonalú élő

néptánczenekarral néptánc estet varázsoltak a terembe, ahol mindannyian táncoltunk, neveltünk és énekeltünk. A szombat délelőtti előadáson Visky András erdélyi magyar író, drámaíró, dramaturg, egyetemi tanár, színházi teoretikus beszélt életéről, munkásságáról, és a nevelésről alkotott véleményéről. Aznap este irodalmi estet tartottunk, akik vállalkoztak előző nap vers felolvasásra, amit tudatosan kiválasztott versek (pl.: Pilinszky János: Apokrif, Kárpáti Tibor: Gyöngyöt az embernek), gondosan felépített keret és zene tett felejthetetlen élménnyé. Vasárnap a záró istentisztelet, ebéd és egy utolsó nyárvégi balatoni fürdés után csomagoltunk, búcsúzkodtunk és haza indultunk. Pedig ott is otthon voltunk. Mint egy nagy család.

Minden résztvevő nevében köszönöm a szervezők fáradtságos munkálkodását, hogy ilyen színvonalas, közösségépítő és lelki töltekezéssel teli egy hetet valósítottak meg számunkra.

Horváthné Nagy Eszter

Cserkész-élet

„Jobbra nézz!”

2015.01.09.

Ez a ma már ritkán használt cserkész alaki utasítás arra hívja fel a vigyázatban állókat, hogy tekintetükkel az elhaladó magas képesítésű vezetőt kísérjék. Csapatunk idén lesz 15 éves újjáalapítása óta és mivel január elején szolgálatadás is történt azt gondoltam illik pár mondatban megemlékeznünk első számú vezetőink tevékenységéről.

A csapat 2000 őszén Pátkai Zsuzsanna cserkésztsiszt vezetésével indult újra. Az első négy év folyamatos fejlődést mutatott, aminek úgy hiszem elsősorban a cserkésztvörvényhez való szigorú ragaszkodás volt az alapja. A parancsnok asszony – bár nem tudott végig ott lenni – távollétében is mindig jó kezekben hagyta a csapatot: így egy évig a Szabó házaspár kreatív vezetését is élvezhettük és ifj. Németh Géza is volt megbízott csapatkapitány.

A váltás nem ment könnyen, így rövid ideig Németh Klára, majd Irsay Nagy Dénes volt mb. parancsnokunk. Ezt követte Imreh Márton dupla ciklusa, amiből számomra a legemlékezetesebb az a szelíd határozottság, amivel Ibu ügyünk mellé állította partnereit. Az elmúlt három évben Pozsonyi Anna vezetett minket, mely időszakban ismét nagy lett a

csapat, ráadásul általa rend tétetett a vezetői közösségben is. Január elején ismét szolgálatadás történt, az új parancsnok Németh Vajk lett, akinek munkájára Isten áldását kérjük!

Szabó Máté

Tavaszi cserkész hétvége, Adyliget

2015.03.06-08.

Tavaszi vándor táborunkat idén Csenge és Géza szervezte. A csapat három különböző irányból közelítette meg a szombat estére kijelölt táborhelyet. A Páncélos egér őrsrel mi a Thököly úton találkoztunk, ahol megnéztük a Tartsunk szünetet című francia nyelven vetített filmet. Az éjszakát Csillaghegyen töltöttük a Szent Kristóf csapat otthonában.

Másnap nekivágtunk a Budai-hegységnek. Napos, de szeles időt élvezhettünk a Kevély gerincen való áthaladtunkban. Aztán kérésemre meglátogattuk a Solymári várat. Közben a túravezető úr koordinálta a többi raj mozgását, célba érésükről folyamatosan értesültünk. A német emlékművet elhagyva tovább mentünk Nagykovácsi felé. Aztán megtanácskoztuk, hogy végig megyünk, bár már erőnk nagy része kihasználtott.

Azonban jól döntöttünk, mert ugyancsak cserkészipróbáló körülmények közé érkeztünk meg az adyligeti parkba. Vacsora után még volt egy vetélkedő, amit a Lázár nővérek vezettek le. A meglepetés mosogatás után ért, amikor is benézhattunk a főleg templomi bútorokat restauráló műhelybe, amely egyik mestere a 433-as csapat korábbi vezetője volt. Másnap Csenge tartott nekünk áhítatot és ebédre haza is értünk.

Szabó Máté

Szemelvények a Balatoncsicsói Krónikából

Az előtábor első napján kora reggel összegyűltünk, hogy bepakoljuk az utánfutóba a szükséges holmikát. Ez a folyamat a nap nagy részét felemésztette, így csak délután tudtunk elindulni a tábor felé. A délelőtt folyamán, a szertár kipakolása közben egy "kis" bevásárlásra is sor került. A táborba egy kisbusszal utaztunk, amit cserkészekről béreltünk. Az út a megpakolt utánfutó miatt több mint 2,5 órába telt, mivel a jármű csak 60-70km/h-s végsebességgel haladt. Mire kiértünk Vigántpetendre már lassan 4-5 óra felé járt az idő. A megérkezést az utánfutó kipakolása követte, amit egészen gyorsan sikerült befejezni, a sátrak felállításával együtt. Este még fociztunk egyet és a jól megérdemelt vacsora után nyugovóra tértünk.

Pintye Máté (Skoprió órs, 07.04. előtábor)

Alapos előkészületek után végre hadiösvényre léptünk. Sebesült főnökünk és lánya a tábor őrzésére vállalkozott, mi azonban Balatonhenye felé fordultunk. Egyszer megálltunk a KP jelzésen pihenni, majd az említett faluban ebédelni. Monosló felé indulva

segítségemre volt a Sóllyom órs vezetője: Ferkó. Kacsza pedig akcióba lépett és addig telefonálgatott, míg talált nekünk alternatív éjszakai szállást. A faluból kijőve a Hegyestű felé indultunk, ahol aztán fagyiztunk és megnéztük a bazalt orgonákat és az egyéb kiállított ásványokat-közeteket. Zánkáról átvonatoztunk Szepezdfürdőre. Vacsora következett, majd fürdés a Balatonban. Még hosszú ideig lehetett kreatívan használni a kültéri játékokat, majd nyugovóra tértünk.

Szabó Máté (Páncélos egér órs, 07.10. portya)

Kelésünket Jonka és Zsuzsi aranyozta be, utána következett Ferkóval az élen a jó kis reggeli torna. A reggelire nem panaszkodhattunk, hiszen kakaó és kalács került az asztalra. Délelőtti programunk élvezetessé kerekedett, mivel átvettünk olyan fontos sémákat, mint amilyen az illetan, vagy metakommunikáció.

A törzsből három harcost kiválasztottunk, hogy megküzdjenek Tűzliliom becsületéért, de akár úgy is mondhatjuk, hogy 3 bodza végigment az újoncpróbán.

A délelőtti program befejeztével megérkeztek a Nefik (Lulu, Virág, Mira) Csenge vezetésével, melléjük egy kis bodza vidámság is jött egy személyben Dalmával. Andris fergeteges játékkal folytatta a délelőtti programot, ami igaz kissé fékre fogta torkunkat utána (pli-pli-pli). Idén is visszatér a tavalyi szlogen: Ragyog a lángos mint a nap..., mivel ebédre Kacsáék hihetetlenül finom lángost sütöttek, de azért a krumplifőzelék is elég méltóra sikeredett. Ebéd után Csenge megtartotta az IT-t, amiben Pál cselekedete példát kutatott nekünk. Délutáni program következett, ami miatt elmélyülhettünk magunkban és megbeszélhettük órstagjainkkal a problémáinkat, ha adódtak. Hasonlóképpen ment a Bi-Pi tűzünk is.

Lázár Bogi (Bodza órs, 07.12. lelki nap)

Reggel arra ébredtünk, hogy szakad az eső, és emiatt az egész napi program csúszott. Reggeli után csapatokba verődve kereskedőset játszottunk, amit a "Tépett fülűek" nyertek meg. A játék befejezése után hideg ebéd várta a kis kereskedőket. A csendes pihenőben voltak akik aludtak, voltak akik edzettek és olyanok is, akik a GH-n szorgoskodtak. A cse-pi után népdaltanulás volt, ahol Bogi tanított meg nekünk egy új dalt. Ezután a lányok kikönyörögték a pusziarcot, úgyhogy játszottunk kicsit. Dinnyét is ehettünk, ami nagyon finom volt. Lassan neki kellett állnunk a főzésnek, mert a mai napon három csapatra oszolva főztünk hagymalevest. Ezt a feladatot mindenki sikerrel oldotta meg, igaz a Nefsolyvin órs leveze egy kissé sósra sikeredett, így voltak, akik vajjas pirítóssal próbáltak jóllakni. Őrsi időben minden órs visszahúzódott a sátrába, vagy fürödni indult. Jobbnál jobb táborúzi számok születtek, sokat énekeltünk és muto-gattunk. Éjfélkor volt zászlólevonás, aztán paláver és takarodó. Már épp elaludtunk volna, mikor ébresztettek, hogy őrködni kell.

Sipos Lulu (Nefelejcs órs, 07.13. sport nap)

Kicsit későn keltünk, ami nem is volt baj, mert az este elhúzódott az előző nap. Egy gyors reggeli után meglátogattuk az erdei iskola kiállító termét és a tanösvényen egy erdész

vezetésével tértünk vissza a táborba. Nem sokkal utána megebédeltünk, majd a csepi után métáztunk egy jót a forróság ellenére. Vacsorára csirkepaprikást készítettünk, ami néhol raguba torkollott, ellenben nagyon ízletes lett. A bő őrsi idő után a tábortúznél 3 cserkésztestvérünk tett fogadalmat, a többiek pedig megújították elkötelezettségük zálogát. A cserkésztestvérünk eszményével átszellemülve vontuk le a zászlót, majd nyugovóra tért a tábor.

Barabás Andris (Sólyom őr, 07.14. természeti nap)

Vitaifi hétvége, Szokolya

2015.04.10-12.

Negyedik ifi hétvégénket is Pető Gergő szervezte és ezúttal is invitáltuk a Kisifi tagjait is a részvételre. Budapestről kijutni nem volt egyszerű, de miközben várost néztünk a Nagykörúton ki lehetett tárgyalni a hét minden fontos történést. Ráadásul ily módon kevesebbet kellett várni a másik autóval érkezőkre. Vacsoráztunk és Bangeztünk egyet. Közben megismertük Adamek tisztelendő urat, aki a környékről eligazított minket.

Másnap reggel kezdetét vette az íjászat. Reggeli után áhítat következett, amelyben a Húsvétunkat is egyen-egyenként értékeltük szakrális és egyéb szempontok szerint. Az ebéd elkészítésében Fraskó Ádám is komoly szerepet vállalt. Utána sétára indultunk. Először Haas Gábor vezetésével felkerestük a közeli geoládát. A túrát Pálfi Szabolcs vezette és a továbbiakban a Pap-hegy megközelítése és megmászása következett.

A kisvasút mentén sétáltunk vissza Szokolyára. Vacsora után filmnézés következett. Reggel megint volt lehetőség a kint hagyott Vetés és Aratás illetve Napi Ige olvasására. Az istentiszteleten a szent szokások megtartása és a lényeg elvesztésének káros együtthatásáról hallhattunk. Kitakarítottunk és indulás előtt még játszottunk egyet.

A Vitaifi minden vasárnap 17 órakor összegyűlik éneklésre, lelki feltöltődésre és játéokra. Szeretettel várja régi és új tagjait, továbbá azokat a fiatalokat, akik kiscsoport nélkül látogatják gyülekezetünket!

Szabó Máté

Kenutúra

Ráckeve, 2014.06.21.

A viszonylag korai találkozó után autókba ülve közelítettük meg a ráckevei Keszeg sort. A kölcsönző embere látott el minket felszereléssel és vezetett be a vízi közlekedésbe, amit aztán vezetők – Dávid András folytatott. Három-négyfős csoportokra oszlottunk és elkezdtek vízre rakni a kenukat. Mikor mindenki benn volt elindultunk felfelé a Dunán a

városközpont irányába. Valamilyen oknál fogva egy hajó – amit főként teológusok hajtottak – ellentétes irányba nyomult. Így ők az első kiszállásnál szétültetésre kerültek.

A templomokat elhagyva hamarosan megérkeztünk a lagunához, ahol testközelből láthattunk teknőst, tavirózsát és szürke gémet. A következő megállónál lehetett strandolni, falatozni, és napozni is. Az Angyali-szigethez érkeve újabb lagunán haladtunk át, majd a túlsó Duna ágon egy ideig összefogódzkodva csorogtunk lefelé.

Volt némi küzdelem a visszaérés sorrendjét illendően, majd alaposan kimerülve gulyáslevest fogyasztottunk ebédre. Utána besétáltunk a városba és a templomban Szegedi Kis Istvánról hallhattunk. Már csak azt kellett eldönteni ki hol nézi az esti vb mérkőzést.

A túrán készült képeket megtekinthetik a gyülekezet honlapján: a Képeink/ Alkalmak/ Kenutúra Ráckeven mappában.

Dávid András, Szabó Máté

A 2015-ös év tervezett programjai

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az alábbi programokban lehetnek változások!

Ezért kérjük, hogy kísérik figyelemmel az istentiszteletek után elhangzó hirdetéseket, vagy tájékozódjanak a gyülekezet honlapján, vagy érdeklődjenek a lelkesi iroda telefonszámán.

szeptember

6. vasárnap	10.00	Iskolai befogadó istentisztelet
13. vasárnap	10.00	Istentisztelet, új pedagógusok eskütétele
20. vasárnap	09:30	Imaközösség
	10:00	Óvodások befogadó istentisztelete
	18:00	Borsányi Márton koncertje
27. vasárnap	17.00	Ajtónyitó Istentisztelet

Október

3. szombat		Templomtakarítás
	18:00	Vespera
6. kedd	08:00	Iskolai megemlékezés az aradi vértanúkra
	19:00	Presbiteri gyűlés

10. szombat 16-18.		Demjén kupa Mezőpanitaiak vendéglátása Berekfürdön
18. vasárnap	9:30	Imaközösség
22. csütörtök	8.00	Október 23-i megemlékezés az iskolában
25. vasárnap	17.00	Ajtónyitó Istentisztelet
31. szombat	18.00	Reformáció – ünnepi istentisztelet

november

3. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés
7. szombat	18:00	Vespera
14. szombat		Templomtakarítás Sulivár
15. vasárnap	09:30	Imaközösség
22. vasárnap	17.00	Ajtónyitó Istentisztelet
28. szombat	15:00	Adventi koszorúkészítés
29. vasárnap	16:00	Adventi gyermekműsor/Ajtónyitó

december

1. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés
13. vasárnap	10:00	Nyugdíjasok karácsonya
19. szombat	17:00	Adventi imadélután
20. vasárnap	09:30	Imaközösség
24. csütörtök	15:00	Gyermekkarácsony
	23:00	Éjféλι Áhitat
25. péntek	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
26. szombat	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
31. csütörtök	18.00	Évzáró istentisztelet
	23.45	Évzáró úrvacsora

2016. január

1. péntek	10:00	Újévi istentisztelet
3. vasárnap	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
5. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Vasárnap:

10.00 Istentisztelet,
minden hónap első vasárnapján úrvacsora,
minden hónap második vasárnapján szeretetvendégség

16.00 Ifjúsági óra

Hétfő

18.00 Énekkar

Kedd

18.00 Bibliaóra

20.00 Gyülekezeti foci (iskolában)

Szerda

9.30 Baba-mama kör

10.00 Bibliaóra nyugdíjasoknak

18.00 Bibliakör a vasárnapi ige körül

Csütörtök

8.00 Bibliaóra

18.30 Gyülekezeti foci (BMTE)

Péntek

19.30 Ádám kör (kéthetente)

Szombat

10.30 Hittan

18.00 Vespera (minden hónap első szombatján)

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

1221 Budapest, Demjén István u. 2.

Telefon: 229 22 78

E-leve: reformatus@bfok.t-online.hu

Lelkipásztor: Nagy Péter

Iskolalelkész: Csűrös András

Beosztott lelkészek: Csűrös-Varga Vanda és Papp-Tóth Viola

Gondnok: Németh Géza

Diakónus: Jani Marianna

Hitokatók : Ábrahám Angéla, Siposné Váradı Judit,

Pajzsné Lévai Réka, Pucsok Ágnes

Honlapunk: <http://www.bfokref.zsoltar.hu>

díszletet Bányai Gáborral, a jelmezek Bodnár Tímea kreatív munkáját dicsérik.

Öt csoportot alakítottunk ki az előzetes feladatok megoldására. A gyerekeknek a projekt részeként tablót, előadást, csoport-szimbólumot kellett készíteniük, az utazás során érintett településekről kiselőadást összeállítani. A diákok Rácz Gábor és Csűrös András által készített saját Énekeskönyvből egyházi énekeket és erdélyi népdalokat tanultak meg. Irodalmi, történelmi, földrajzi témájú előkészítő órákat tartottunk nekik, melyek során ismereteiket bővítő anyagot gyűjtöttek, ezekről később a Feladatfüzetben adtak számot. Az előkészület részeként a szülők útravaló adományaikkal, ajándékokkal, anyagiakkal támogatták a lelkes csapatot, míg Szalontai Károly a pólók elkészítésében segédkezett.

Április 20-a kora reggelén 53-an indultunk el a több mint 2000 km-es útra. Hideg, szeles időben búcsúztunk a hazai tájtól, hogy hazai tájra érjünk.

Vidám utunk első állomása Nagyvárad, Ady városa, a „Pece parti Párizs” volt. Színes, szecessziós stílusú épületeivel, sétálóutcáival elragadta képzeletünket. Milyen lehetett itt az élet, amikor a mulatókban, kávéházakban esténként Ady Endre, Krúdy Gyula, Nagy Endre, Juhász Gyula búsult, vígadott, hogy másnap már az ő nevükkel jelenjenek meg a helyi újságokban cikkek, versek.

Mátyás szülővárosa, Kolozsvár nagyon szeles idővel fogadott. Ez segített egy kicsit, hogy elgondolkozzunk, a történelemnek milyen viharos esztendeit élhette át az a ma is álló szülőház.

Igazi szerencse volt, hogy eljutottunk Mezőpanitra a testvérgyülekezethez. A mezőpaniti gyerek vidám, népviseletbe öltözött fogadása, az iskola kedves, nekünk szóló műsora, ízes kalácsa a vendégek iránti fenntartás nélküli szeretetet jeleltek. Az ezt követő estére, ahogy ezek a falusi leányok, legények tánchba vitték mieinket, azt hiszem, sokáig emlékezni fogunk.

Marosvásárhelyen a Bod Péter Diakóniai Központban volt pihentető szállásunk. Az ezt követő napok csillagtúrái Sepsiszentgyörgyről mesebeli tájakra vezettek minket: titokzatos, nehéz fenyvesek, éles gerincű, magas hegyek, juhok, elbújva csörgedező patakok. Láthattuk a Szent Anna-tó magányos tengerszemét, a Gyilkos-tó lassan elpusztuló fenyőcsonkjait, a Békás-szoros óriásszikláit, ahol nagyon aprónak érezheti magát a legnagyobb is.

„Tekintetem a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta”
121. zsoltár 1-2.

A Rózsakerthi Demjén István Református Általános Iskola hetedik évfolyamos diákjai idén is, immár második éve, ebben a tündérvárosban, Erdélyben járhattak. Az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő már 2014 tavaszán kiírta a pályázatot,

melynek sikeres megírásában több kollégánk is részt vett a tavalyi húsvéti szünetben.

Utazásunkat hosszas előkészítő munka előzte meg. A gyerekek néptánc tanulása már novemberben megkezdődött. Szatmári verbunkot és lassú csárdást tanultak Vizi Tibor néptánc oktatótól. Weöres Sándor Szent Györgyről szóló művét Szunyi György segítette átírni naiv eposzá, melynek betanításában Angster László segítette. A diákok közösen készítettek

A parajdi gigantikus sóbánya tanúja annak, hogy gondoskodik Teremtőnk a testünknek szükséges ásványokról. Sétáltunk Korond csodákat rejtő utcáin, tiszteletünket tettük Tamási Áron sírjánál, Orbán Balázs kapuinál.

A gelencei műemléktemplom román kori falai között, a lélegzet elállító kazettás mennyezet alatt Jánó Mihály művészettörténész és a kántor úr orgonajátéka a távoli múltba engedte elmerengeni kis csapatunkat.

A gyerekek a hosszú utazás alatt a buszon okos, ügyes idegenvezetőink voltak, a szentgyörgyieket pedig egy remek darabbal és örömmel örvendeztették meg.

A hazafelé vezető utunkon magyarságunkról gondolkodhattunk. Még megálltunk a Hunyadiak sírjánál a gyulafehérvári várban, végül pedig Aradon, a vértanúk emlékoszlopánál.

Az iskolához, végállomásunkhoz április 26-án a kora hajnali órákban értünk.

Hogy aznap ki, mikor tért nyugovóra, nem tudom, de szép emléke, órákig tartó mesélnivalója mindenkinek volt, az bizonyos.

Köszönetet mondunk minden szülőnek, kollégának, aki segítette a program tartalmát, színvonalas megvalósulását!

*A diákok nevében: Horváth Erika, Dizseri Péter,
Csűrös András, Piroth Béla, Rácz Gábor*

Szemérmes szentekkel szentekért a szentekhez - avagy Erdélyben járt az "Ősz"-es hetedik

Ötvennégyen utaztunk, nem lángsírba, nem ám:
magyar földről Magyar honba vitt az utunk, nem vadonba.
Bolondozás havának gyöngyharmatos hajnalán.

Nagyváradon keresztül Kolozsváros megyébe
Száguldottunk buszunkkal.
Ősi földön barangoltunk Szent Lászlónak nyergében.

Torda-bércnek elébe áhítattal térdeltünk;
s "tovább, pajtás, gyerünk!",
Szent György lovag csodáit kerestük.

Mezőpanit víg vidékén táncost várt és lakoma:
étel-ital, testvérkebel; s jókedv volt az aroma.

Fehérvártól Szentgyörgyig - uccu - dalra keltünk –
Szent Annáról történetet, legendát regéltünk.

A vidéket védte sok-sok vitéz, székely levante -;
A magyar szívben tettük soha nem lesz feledve.

CSALÁDI KIRÁNDULÁS

Igazán örömteli eseményben volt részünk május 9-én, szombaton a „Halacska családdal”. Családi kirándulásra mentünk a Velencei-tó partjára és vizére. Már megérkezéskor látszódtott, hogy rengetegen vagyunk, izgatottan integettünk össze és köszöntgettük egymást ismerősökkel és ismeretlen ismerősökkel. A parkolóból a legszélesebb mosollyal sétálhattunk a strand területére, ahol aztán se szeri se száma nem volt a játéklehetőségeknek. Először persze, jó piknikező módjára letelepedtünk egy padra és teletöltöttük a bendőinket, közben pedig jóízű beszélgetéseket folytattunk a köröttünk ülő lelkes családokkal.

A program része volt egy hajókázás a Nadap nevű hajóval, ami felnőtteknek és gyerekeknek is nagy élmény volt. Az út alatt bepillantást nyertünk a Velencei-tó élővilágába. Izgalmas volt a nádszigetek között hajózni, igazán szép látványt nyújtott.

A hajóút után a kiváló minőségű játszótéren és a különböző ügyességi játékokkal hosszan, boldogan nevetve játszottak a gyerekek, bár a kötélhúzásnál időről-időre a szülők is próbára tették magukat. Az Úr az időjárással is kegyelmesen segítette a kirándulást, így a jó időben és szép környezetben élvezettel hallgattuk egymás történeteit, tapasztalatait és meséltük el a mi gondolatainkat, amelyek megbeszélésére a dolgos, szaladós hétköznapokon nem igazán jut idő. Remek érzés volt megélni, hogy ilyen nagy szeretetben tudtunk együtt lenni.

Igazán hálás vagyok Istennek, hogy részt vehetünk ennek a közösségnek az életében.

Mészárosné Mócsai Dóra

Az idei családi kirándulás Agárdon, a Velencei-tó partján került megrendezésre. Ezzel a lehetőséggel élve, a napsütéses időt kihasználva, legnagyobb örömeinkre, nagyon sok család vett részt az eseményen.

A tó adta lehetőségeket kihasználva, a szervezők 45 perces hajóutat is szerveztek a kirándulás résztvevőinek. A nagy létszámra való tekintettel, négy turnusban is indult a hajó, így senki sem maradt ki, a nem minden évben adódó alkalomból. Az első hajó 10 órakor indult, így már 9 után, fél 10 körül érkeztek az első családok. A hajózás mellett, a gyerekek nagy öröme, különböző ügyességi játékokban és arcfestésben vehettek részt kötetlen formában. Emellett, a strand adta lehetőséggel is élhettünk, így nem maradhatott el a hattyúk etetése, a játszótér megtöltése, a vattacukor és fagyialt fogyasztása.

A közösségépítő alkalom jó lehetőséget biztosított, hogy az egymást ismerő családok tovább mélyítsék barátságaikat és az eddig egymást talán kevésbé ismert családok is jobban megismerhessék a másikat, akár a pedagógusokat. Egy apuka elmondása szerint, eddig szinte az összes kiránduláson részt vettek, amióta idejárnak gyermekeik (akiknek száma 3), de számukra eddig ez volt a legjobb. Ezért az áldott, sikeres napért Istené a hála és dicsőség, és köszönet a szervezőknek a lelkiismeretes munkáért! ☺

Nyíri Leonóra

Elkészült a játszóudvar

A Halacska Református Óvoda vezetősége évek óta kereste a lehetőségét annak, hogy mikor és hogyan tudja felújítani a játszóudvart. Ennek most teremtdtek meg a feltételei, mind anyagilag, mind pedig tervezésileg és szervezésileg. A beruházás 4.950.000 forintba került. Ez az összeg tartalmazta a terepmunkákat, és az új játékokat:

- 1 db játéknapp forgót,
- 1 db négyszemélyes mérleghintát,
- 1 db fészekhintát,
- 1 db tornyot, csúszdákkal,
- 1 db mozdonyt és
- 1 db kéttornyú várat.

A 3 db homokozót felújították, és új friss homok került a homokozókba.

Nagy segítséget kaptunk az Önkormányzattól, dr. Neszmélyi Lászlóné főmérnök asszony személyében, aki ötletekkel is segítette munkánkat. Az Önkormányzattól közel 800.000 Ft. értékben kaptunk támogatást a terepmunkák és a bontási munkák elvégzéséhez. Komoly feladatot jelentett az óvodának a munkálatok alatti levegőztetés megoldása. Az Óvónők és a dajkák is segítőkészen, és a gyermekek érdekeit mindig szem előtt tartva oldották meg a feladatokat. A gyerekek már az ablakból szemlélték a munkálatokat, és alig várták, hogy birtokba vehessék az új játszóteret.

Még egy nagyon kedves összefogásról is szeretnénk hírt adni. Az Óvoda raktárának kirámolását, az ott lévő holmik selejtezését már egy éve terveztük. Sajnos, egy karbantartóval nem tudtuk soha megoldani ezt a feladatot. Ekkor kértünk segítséget a gyülekezettől és az általános iskolától. Ez egy olyan munka volt, amihez sok ember kellett. Kérésünkre a gyülekezet és a Rózsakerti Demjén István Református Iskola 8. osztályos tanulóinak egy része jött segíteni. A munkát 2015. április 17-én elvégeztük. Klárka, az óvoda titkáruk sütött pogácsát, amit a jól végzett munka után ettünk meg.

Kristóf Imréné

Közlemény a Halacska Református Óvoda vezetőváltásáról

A Budapest-Budafoki Református Egyházközség presbitériuma Kiss Sára óvodapedagógust egy év időtartamra 2015. augusztus 3-ától egyhangúlag megbízta a Halacska Református Óvoda vezetésével. A presbitérium támogatja az új óvodavezető javaslatát, hogy szintén egy év időtartamra Vágvölgyi Erzsébet óvodapedagógus töltsen be az óvodavezető helyettesi munkakört.

Mindketten kiemelkedő képzettséggel, tapasztalattal és hivatástudattal rendelkeznek. Reméljük, hogy szolgálatuk révén megerősödik a szülők, az óvoda munkatársai és a fenntartó gyülekezet közötti eredményes együttműködés.

A Budapest-Budafoki Református Egyházközség presbitériuma képviselőjében.

2015. augusztus 22.

Nagy Péter
lelkész

és

Dr. Németh Géza
gondnok

Gondolatok a megbocsátásról...

Lassan 1 éve történt a szüleimmel egy motoros baleset. Visszaemlékeztem arra az időszakra és egy nagyon lényeges dolog jutott eszembe: *megbocsátás*. Miért éppen ez a szó?

Először is röviden bemutatnám a balesettel kapcsolatos tényeket:

A szüleim a Keresztény Motorosok közösségi hétvégéjén voltak Gyulán. Sok örömben és áldásban volt részük a motoros tesókkal. 2014. június 9-én, Pünkösd hétfőn a reggelt egy közösségi programmal kezdték (imára buzdítás, imaközösség, áldáskérés), majd mindenki elkezdett pakolni, készülődni a hazautazásra. A szüleim kb. 11 órakor indultak el. A városból a főút felé kivezető úton az egyik körforgalomnál történt a baleset. A körforgalomból már kihajtani készült apukám (anya mögötte ült a motoron), amikor jobb oldalról-hátulról fékezés nélkül nekik hajtott egy személyautó. Az ütközés miatt kb. 4 métert tolt maga előtt őket az autó és még kb. 8 métert csúszva és a tengelyük körül pördülve értek földet. Anya leröpült a motorról, apa viszont félig-meddig rajta maradt. Az ütközés és a földet érés-megállás között kb. 12 méter volt. Sérüléseik: mivel az autó oldalról ütközött nekik, ezért a jobb lábukat nyomta, szorította neki a motor oldalának. Anya sérülései: eltörött a 12. csigolyacsontja, a jobb lábán eltörött/roncsolódott 4 ujj + a lábfejen 2 csontja, egy műtéttel megúszta. Apa sérülései: letörött a belbokája az ízület felett II. fokú nyílt sérüléssel, vagyis: a bokájánál egy 9 cm-es sérülés lett, valamint a törés vonalában 60%-ban körbeszakadt a lágyrész. Összecsavarozták a csontot és összevarrták a lágyrészt, de néhány napig bizonytalan volt, hogy beindul-e a vérkeringés a sérült részen. Beindult a vérkeringés, ezután a második műtét egy plasztikai műtét volt, mert le kellett fedni a roncsolódott lágyzövetet.

A baleset okozója még aznap bement a kórházba (élettársával együtt) bocsánatot kérni tőlük. Mivel anya és apa külön szobában voltak, ezért külön-külön beszéltek velük. Apa és anya külön-külön szobában elmondták nekik, hogy megbocsájtanak. Azt is elmondták, hogy ezt azért tudják megtenni, mert Isten már nekik megbocsájtott Jézus Krisztusért. Ha ebben nem hinnének, akkor ezt nem tudnák megtenni, mert a következő fél évkre ráterhelődik az, hogy ki vannak szolgáltatva, fájdalmaik vannak, és akkor még maradandó is lehetett volna a sérülésük. Még azt is elmondta apa, hogy sok olyan keresztyén motoros és más programon sem tud részt venni, amire meghívták szolgálni és nagyon szeretett volna elmenni. A balesettel át lett írva a naptára. Még beszélni tudtak a szüleim arról is, hogy jelenleg nem értik, de hiszik, mert a Bibliában benne van, hogy ez a baleset is a javukat fogja szolgálni. Fél év múlva az okozó bocsánatkérését hivatalosan is el kellett fogadniuk egy békéltető testület előtt. Ezért a baleset okozója nagyon enyhe büntetéssel megúszta.

Azóta is jó, majdnem baráti kapcsolatban vannak. Rendszeresen beszélnek telefonon és már kétszer meglátogatták a szüleimet az otthonukban. Ők is készülnek hozzájuk a nyáron.

Most pedig egy kicsit ezt a helyzetet az én oldalamról is bemutatnám....

Amikor értesültem a balesetről, elutaztam Gyulára és ott töltöttem egy hetet. A balesetet okozó pár felajánlotta, hogy lakjak náluk ez idő alatt. Bennem nagyon nagy düh és harag volt feléjük és nem igazán tudtam elképzelni, hogy ezt az időt velük töltsöm. De Istennek más terve volt, Ő tudta, hogy mit akar bennem ezzel a situációval átforgatni és megértetni. 1-2 nap leforgása alatt nagyon érdekes dolog történt: azt vettem észre magamon, hogy semmilyen nehezítés nincs bennem feléjük, sőt, nagyon jó és őszinte, bensőséges kapcsolat alakult ki köztünk. Érdekes volt számomra, hogy nagyon megnyíltak előttem és ezeken a beszélgetéseken. Nagyon sok alkalom adódott arra, hogy bizonyosságot tegyek nekik a hitemről és az áldásokról valamint a bukásaimról és hogy Isten hogy mentett meg engem. Isten pár nap alatt kimunkálta bennem is a megbocsátást a szó szoros értelmében.

Szeretnék néhány gondolatot megosztani a megbocsátással kapcsolatban, amik mostanában foglalkoztatnak engem:

"A megbocsátás nem alkalmi hőstett, hanem egy életforma!" Ez a döntés egyáltalán nem könnyű, de milyen jó, hogy van egy Istenünk, akitől segítséget kérhetünk ezen a téren is.

A megbocsátás nem kedv kérdése (van e kedvem hozzá vagy éppen nincs), hanem tudatos döntés és engedelmesség kell hozzá.

A meg nem bocsátás olyan, mint a szívünket átjáró méreg, az ember gondolatait keserűséggel tölti meg.

"...legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsátsatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban."

Isten hogy bocsát meg nekünk? Az biztos, hogy nem úgy, ahogy azt sokszor mi tesszük. Mert mi sok esetben csak felületesen bocsátunk meg. PL: Jó, jó megbocsátok, de nem felejtetek! Megbocsátok, de többet látni sem akarok, semmi közöm hozzád! Most az egyszer még megbocsátok, de ha még egyszer megtörténik, akkor vége mindennek!

Milyen a mi megbocsátó Istenünk? A háta mögé veti a bűneinket, nem hánytorgatja fel nekünk soha többet. Újra és újra megbocsát nekünk, nem húz strigulákat, aztán ha betelik, nem bocsát meg többé...

Váljon szokásunkká a megbocsátás.

A részleges vagy felszínes megbocsátás, nem megbocsátás.

Heizer Zsanett